

[Clausager.]

et godt Agitationsgrundlag, som de saa lod falde, fordi de jo havde Landstinget at henvise til.

Da Regeringen fremsatte sit Forslag, stod almindelige 4½ pCt.s Kreditforeningsobligationer — man kan tage nogle Rækker Serier af Østifternes Kreditforening, jeg har set efter — i 95—96. Det er Fakta, man ikke kan komme uden om. Da var det, man sagde i de Dage: Hvorfor gaa den Omvej at tage Penge fra Skatteyderne, som maaske skal svare meget store Skatter i Fremtiden, og give dem lavt forrentede Obligationer for det? Hvorfor saa ikke meget hellere lave Obligationer paa 4½ pCt., der ligger saa temmelig nær op til Pari? Man har da Lov til at regne med, at de fleste Kreditorer, der har en Gæld, som er tvivlsom, vil blive glad ved en Obligation, der lyder paa Beløbet og kan give 4½ pCt., selv om de ikke kan sælge den til Pari.

Loven blev, som jeg sagde, stadfæstet den 9. April 1936, og da er Kursen begyndt at gaa lidt nedad. Det er selvfølgelig paa Grund af andre Forhold og ikke mindst paa Grund af Regeringens Pengepolitik, som jo de senere Aar bogstavelig talt har været saaledes, at vi skulde faa dyre Penge — det ved vi jo nok: Men første Gang Saneringsobligationerne kommer paa Markedet — det var først i December 1936, altsaa godt et halvt Aar efter at Loven er vedtaget — er Kursen 93—94, idet de er faldet lige saa stille hele Tiden. Saa bliver der fremsat et Forslag den 26. Januar 1937, altsaa kort efter det Tidspunkt, da Obligationerne første Gang kommer paa Markedet, og et lille Aar efter at Loven er vedtaget.

Da er det, at Venstre stiller Forslag om at erstatte disse Obligationer med Pari, og at lade Staten tage Kurstabet. Hvorfor gør vi det? Jo, for da er Kursen for nedadgaende. Og i April 1937, faa Maaneder efter at et Tillæg til Loven, indeholdende nye Ændringer, er stadfæstet, glider Kursen paa Saneringsobligationerne ned under 90. De ligger ikke ret længe under 90, vistnok fordi Nationalbanken og Staten giver sig til at købe Obligationer op for at stimulere Kursen, og de bliver da ogsaa hævet lidt over 90.

Men Historien er altsaa den, at da Loven bliver stadfæstet, ligger Kursen forholdsvis højt; da Loven har virket en Tid, er Kursen gaaet ned, og da saa Ændringerne til Loven foreslaas og Venstre foreslaar at give Pari i Stedet for Obligationer, da ligger Kursen temmelig lavt, og den glider kort efter under de 90. Saa er det jeg siger: Regeringen vilde

give Kreditorerne Pari, da Kursen var høj, og den vilde ikke give Pari, da Kursen var lav. Er der nogen, der kan faa Mening i det? Og jeg siger til det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen, at naar han vil fortælle politisk Historie, saa skal han fortælle den saadan, at den kan holde, naar man ser efter i Papirerne. Faktum er, at da vi sætter ind og foreslaar Pari i Stedet for Obligationer er Kursen for Nedadgaende; den kommer længere ned endnu, og Staten maa træde til. Derfor er der god Sammenhæng i det, vi har foreslaaet, det er ingenlunde en Siksak-Politik; vor Politik er overensstemmende med Obligationsforholdene, som de forelaa i de givne Øjeblikke.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bordning): Det ærede Medlem Hr. Marius Jensen spurgte mig, om det ikke var Regeringens Mening, da Lovforslaget om Gælds-sanering første Gang blev fremlagt, at der ikke skulde være noget Kurstab. Jo, det er rigtigt, men i Modsætning til det, man nu fra Venstres Side foreslaar, foreslog vi naturligvis, at der skulde være Dækning for det Milliontab, der vilde fremkomme for Staten, naar der ikke blev noget Kurstab for dem, der skulde have Laanene. Og ikke alene det, men da det her ikke blot drejede sig om en Sanering for Landmændene, men ogsaa om en Fordel for mange Kapitalister, der havde indskudt Penge i Landbruget, som var meget tvivlsomt anbragt, saa foreslog vi, at det blev Kapitalen, der først og fremmest maatte betale. Det er dette, der mangler i Venstres Forslag nu.

Det ejendommelige — ud over at man nu foreslaar et saadant stort Tilskud fra Statens Side til Landmændene uden at anvise Dækning — er, at nu da Forholdene er nogenlunde for Landbruget, viger man ikke tilbage for at foreslaa et større Statstilskud; end vi har foreslaaet, gennem Rentebetalingen det første Aar, gennem Kurstabet betalt af Staten, hvilket jo ogsaa er Statstilskud. I sin Tid da Lovforslaget fremkom, rasede man paa det voldsomste mod, at vi havde foreslaaet Rentetilskud til de Landmænd, der var ude under vanskelige Forhold, dengang meget vanskeligere end nu, og kaldte det Almisse. Derfor siger jeg, at er der noget, der er Siksak-Politik, saaledes som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen talte om, saa er det den Politik, Venstre har ført i dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen kom med den Udtalelse, at jeg